

Lepi zgledi prvega sv. obhajila.

9. Avguštin Japanski.

Tam onstran Azije na Japanskem je živel trinajstleten deček, Avguštin po imenu. Bog mu je dal posebno spoznanje o presv. rešnjem Telesu. Pristrčno je prosil patra Kozma iz Jezusove družbe, naj bi mu vendar dovolili, da pojde k prvemu sv. obhajilu. Pater pa mu pravijo, da to se more še-le tedaj zgoditi, ako bode dovelj pripravljen. Odločijo mu toraj dan prvega svetega obhajila, in sicer 15. avgusta, praznik Marijinega vnebovzetja.

Ves vesel tega naznanila, začne Avguštin spraševati patra o pričujočnosti Jezusa Kristusa v presv. rešnjem Telesu. Vprašanja pa so bila tako nenavadna, da pater kar ne morejo razumeti, kako more dečku kaj tako učenega na misel priti.

Pred prvim sv. obhajilom opravi srečni deček dolgo spoved. Opravi pa vse tako čisto, natančno in redno, da se mu morajo pater Kozma kar čuditi.

Tisto jutro, ko je imel Avguštin prvo sv. obhajilo sprejeti, so brali pater Kozma sveto mašo. Cerkev je bila polna ljudi. Med sveto mašo dobi dobri deček od svetega Duha novo razsvitljenje. Prav jasno je razvidel, koliko nedopovedljivo ljubezen hoče Zveličar vesoljnega sveta skazati njemu, ubogemu dečku. To ga je tako gnilo, da se je moral vso mašo jokati, še pred svetim obhajilom. Še milejše mu je bilo pri srcu po svetem obhajilu. Tako jasno mu je stopilo pred oči, koliko dobrega mu je že ljubi Jezus storil od svetega krsta dalje, kako ljubeznjiv in radodaren je bil vedno do njega. Zdaj se ne more Avguštin več premagovati. Vpričo vseh ljudi povzdigne svoje roke proti nebu in naglas začne z Jezusom govoriti, vse po vrsti našteva, kaj mu je že dobrega storil, in v gorkih solzah se mu zahvaljuje za vse. Vse to pa stori tako pristrčno in resno, da se tudi ljudje po cerkvi ne morejo več solz zdržati; začnejo se

tudi z dečkom jokati ter se jokajo tako glasno in srčno, kakor bi jim bili umrli oče ali mati.

V poznejem življenji tega nenavadno razsvitljenega dečka se je pokazalo, koliko premore s toliko vnemo prejeta prvo sveto obhajilo. Bilo mu je začetek nenavadne gorečnosti in svetosti.

10. Oblačilo nedolžnosti.

Prelep zgled, kako zelo moramo v čislih imeti dan prvega sv. obhajila, nam je dala blaga deklica Honorija la Corre. Tisti dan pred sv. obhajilom je bila tako

zelo bolna, da so morali do polnoči pri njej čuti in jej vode dajati. Po polnoči pa je nenadno odleglo, da mirno zaspi. Prva beseda, ko se prebudi, je srčno hrepenenje po Jezusu, potlej pa vsikne v pobožnem veselji: »Slednjič je vendar prišel najlepši dan mojega življenja!«

Ko je šla od prvega sv. obhajila domov, so njene tovaršice nad njo kar strmele, tako se jej je bralo že na obrazu srčno čutilo žive vere, angeljske nedolžnosti in nebeške sreče. Ni mogla najti besedi, ko je hotela pripovedovati, kako jej je bilo takrat pri srcu, ko je prejela Boga. »Ena misel, ki me tako zelo osrečuje«, pravi, »je ta, da je prvo sveto obhajilo takorekoč drugi krst; tudi sem prosila Boga iz globočine svojega srca za to milost, naj poprej umrjem, kakor bi bila tako nesrečna, da bi to neprecenljivo nedolžnost zgubila; upam, da jo bodem ohranila do svoje smrti«.

V spomin na izvanredno srečo prvega sv. obhajila je Honorija shranila oblačila in bukve, ki jih je imela ta presrečni dan. Večkrat jih je spoštljivo poljubovala, in če je bila vprašana, zakaj jih ima v toliki časti, je odgovorila: »Oh, te reči me spominjajo onega dneva, ko je bila moja duša tako v Boga zamaknena, da se mi zdi, kakor bi se mi tista sreča ponovila, kadar jih pogledam«. — Sprejela je, za kar je prosila pri prvem sv. obhajilu; umrla je v neomadežani obleki svete nedolžnosti 25. februarija 1857 v 15. letu svoje starosti.

11. Otrok poboljša svojega očeta.

Nek duhoven so bili izrekli pri nekem poduku te-le pomenljive besede: »Ako hočete kako družino poboljšati: pošljite med njo tako dušo, ki zna trpeti. Ako želite doseči, da se bo ktera vam draga duša k Bogu povrnila: trpite zanjo!«

Te besede sliši slučajno v pogovoru nek otrok na dan svojega prvega sv. obhajila. Zveličar, ki si je bil ta dan stanovanje izvolil v njegovem nedolžnem srcu, mu dá razumeti pomen teh besedi, čeravno celó za odrasle niso lahko umevne.

Ubogi otrok je imel namreč jako dobro mater pa zelo slabega, pijanosti udanega očeta. Mnogokrat mu je že mlado srce krvavelo, videti mater milo jokati, kadar je oče pozno zvečer pijan prihajal. Na dan sv. obhajila pa, ko je dobri otrok spoznal moč trpljenja, se čuti dovolj junaškega ter veselo pristopi k jokajoči materi, jo objame in pravi: »Mati, potolažite se, kmali vam ne bo treba več jokati zastran očeta.«

Drugi dan si vzame otrok pri kosilu le nekoliko juhe in košček kruha; družih jedil pa se nikakor noče dotakniti.

»Ali si bolan?« ga vpraša mati.

»Ne, ljuba mati, nisem.«

»Toraj jej vendar!« pravi oče.

»Danes ne bom, ljubi oče!«

Ker menijo, da je to samoglavno kujanje, ga ne silijo dalje, češ, naj se posti za kazen. Zvečer pride kakor po navadi oče spet pijan domu. Otrok je bil šel že v posteljo, pa spal še ni. Ko sliši očeta kleti, se začne jokati. Nocoj je prvokrat, da zarad očetove kletve solze pretaka. Drugi dan noče otrok pri kosilu družega kot kruha in vode. Materi se čudno zdi, oče je nejevoljen. »Jaz ti rečem, da jej!« zavpije ostro nad njim.

»Ne, ne bom,« mu otrok odločno odgovori, »tako dolgo ne bom, dokler boste vi še kterikrat pijani, dokler ne nehate kleti, dokler se morajo mati jokati. Obljubil sem ljubemu Bogu in s prostovoljnim trpljenjem hočem sam sebe kaznovati, da vas ljubi Bog ne bode kaznoval.«

Oče pobesi oči. Zvečer pride trezen in miren domu; otrok je neizrečeno vesel te zmage, kakor more le nedolžnost biti vesela in več se ne brani jedi.

Toda še enkrat zapelje prejšnja navada očeta v pijanost. Otrok se začne zopet postiti. To pot pa si oče ne upa vprašati, zakaj se posti otrok, — le debela solza mu kane po licih; ne more dalje jesti; tudi mati se razjoka; le otrok ostane miren. Oče vstane, objame dete in ga vpraša: »Ali bi zmiraj tako delal?«

»Da, oče, zmiraj, dokler ne bi umrl, ali dokler bi se vi ne poboljšali.«

»Ne, dete moje; tvoja mati se ne bo več jokala zastran mene.«

12. Naše gore list.

Vajeni ste le iz tujih krajev slišati tako lepe zglede prvega svetega obhajila. A nikanar ne mislite, da pri nas ni tako dobrih otrok, ki bi se enako lepo pripravljali za prvo sv. obhajilo. Pa še veliko je tacihih preblagih in nedolžnih Slovencev in Slovenk, ki prav angeljsko lepo sprejmó prvo sveto obhajilo, in prav škoda se mi zdi,

da ni nikogar, ki bi jih natančneje popisal v spodbudo in posnemo družim. Tem bolj me pa veseli, da so preblag gospod pred kratkim popisali spodbudno življenje svetniško pobožne deklice na Štajarskem, katera je bila v vseh zadevah sijajen zgled vsem mladim ljudem, a še posebno onim otrokom, ki se pripravljajo za prvo sveto obhajilo. Po rodbinskem priimku je niso imenovali zaradi njenih še živečih sorodnikov, marveč le njeno krstno ime so zapisali: Julika.

Dvanajst let je bila Julika stara, ko je na belo nedeljo prvokrat pristopila k mizi božji. »Nikdo mi ne bode obhajan, so rekli g. katehet, kateri mi ne bode natanko vsega znal, kar katekizem pravi o sv. obhajilu«. Julika je vedela gospodu na vsako vprašanje točno odgovoriti. Kedar so prišli v šolo, so se Julikine oči kar svetile in morali so jo vselej nekaj vprašati, da jej nedolžnega veselja niso skazili. Kolikorkrat je Julika prišla iz šole, vselej je materi in očetu razlagala, kar so gospod katehet zopet novega učili o presvetem Zakramentu; in kedar je do konca prišla, je isto znova začela praviti, kakor je to otročja navada. Modri stariši pa se niso naveličali poslušati, kar je otrok govoril, in so rekli, da naj le posluša zvesto nauk, da je ne bodo gospod katehet izključili od sv. obhajila.

»Bela nedelja! ljubi moj oče, kedaj bode že bela nedelja? Kako dolgo še je do bele nedelje?« tako je Julika tolikokrat vprašala, da so jej oče komaj utegnili odgovarjati. Slednjič je vendar čakala bele nedelje. Po juterni molitvi, katero je Julika ravno odmolila s svojima mlajšima sestricama, stopijo mati v hišo in pokličejo Juliko, da jo opravijo za prvo sv. obhajilo. Mati prinesejo izpod strehe priprosto belo oblačilo ter rečejo: »Poglej, to so ti oče kupili, ker si naju zmiraj lepo ubogala«; potem še odprejo predal, v katerem so hranili beli venček, kojega so na velikonočni ponedeljek v mestu za Juliko kupili. Hvaležna deklica je ljubo mater objela in jih kar ni več izpustila; potem je tudi očetu poljubila roko in je rekla: »Ljubi oče, vi ste pač prav djali, ko ste mi pravili, da bode dan prvega svetega obhajila najlepši vsega mojega življenja; že jutro tega dneva je tako lepo, da ga ne bom nikdar pozabila«. Preden še je šla v

cerkev, ste jej mlajši sestrici, ki si danes lepe Julike niste mogli dosti nagledati, zapeli pesmico:

»Venček na glavi se
Bliska ti s kitice
Rožic zelenih,
Slovensko deklé!«

Med sveto mašo po svojem obhajilu se g. katehet obrnejo k otrokom in blizo tako-le govorijo: »Preljubi otročiči, ljubljenci Jezusovi! Zdaj toraj je prišla presrečna ura, katero ste že tako dolgo in težko pričakovali. Zdaj stojite prvokrat okoli mize božje in prosite Očeta kruha nebeškega; danes boste prejeli v podobi hostije pravo Telo, pravo Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa. Jaz vidim, kako vaše oči sijejo od veselja, kako vaša srčica gorijo od ljubezni do Jezusa. Pa tudi Jezus se vas veseli, preljubi otroci! Bele cvetke se zdaj v spomladi najprej zbudijo in prve polukajo iz zemlje, ker jih Bog najrajše ima; med vsemi ljudmi ima tudi Bog najrajše pridne nedolžne otroke. Ali nič ne slišite, ljubi otroci, kako prijazno vas Jezus k sebi vabi? Kdo bi si upal vam braniti k njemu iti? »Pustite otročiče, in nikar jim ne branite k meni priti, zakaj takih je nebeško kraljestvo«. Pa tudi vi že komaj čakate, da bi Jezusa videli in zavžili: »Gospod, mi bi radi Jezusa videli!« Tedaj pa le pristopite k božji mizi, in »glejte Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlje«.

Fantiči in deklči so se drug za drugim z gorečimi svečami približali angeljski mizi. O kako srečni so otroci po sv. obhajilu stali okoli altarja; bili so videti »kakor mlade oljke okoli mize;« njih duše so bile prepolne božje milosti, kakor so mlade oljke polne olja. Po ponovljeni krstni obljubi so g. katehet še vsakemu otroku podarili lično podobico v spomin prvega sv. obhajila.

Julika je bila pri celem opravilu nekako zamaknena; zdelo se jej je, da ni več na zemlji, ampak v nebesih; njeno veselje je danes do vrha prikipelolo.

Sestrici ste že dolgo z brega tje na mašno pot gledali ter pričakovali Julike; in ko jo od daleč zagledate, se spustite v beg doli po bregu sestrici nasproti. Vse natanko jima mora razložiti, kako se je svečanost vršila in kako je bilo veselo v cerkvi. Mati so danes

pripravili nekoliko boljši obed; pri mizi je šla podobica od rok do rok; vsi so jo občudovali ter sodili, da je jako lepa. —

O svetih mučencih prvih stoletij se bere, da so kakor levi močni šli od svetega obhajila. Nekaj enacega bi se smelo tudi reči o naši Juliki, kajti čakale so jo še silno velike britkosti. Omenim le to, da jo je stekli pes popadel in da je potlej sama dobila to prestrašno bolezen. Vse jo je milovalo zarad te presunljive nesreče, ona pa smehljaje se reče: »Pač res je steklina strašna bolezen, a vendar mi je stokrat ljubša, kakor da bi bila svojo nedolžnost zgubila«. In v tej strahoviti bolezni jej je bil ravno spomin na prvo sv. obhajilo najmočnejša podpora. — Ko je prišla v bolnišnico, našli so med malenkostnimi stvarmi, ki jih je imela s saboj, tudi ono podobo, ki jo je bila dobila od svojega kateheta v spomin za prvo sv. obhajilo. In v poslednjih britkosti, ko so bile bolečine najhujše, so jej še to podobico na steno obesili. In ravno ta podobica Matere božje jo je najbolj utolažila in gledaje na to podobico je mirno v Gospodu zaspala: njena mrliška obleka je bila bela obleka krstne nedolžnosti! (Po „dr. Križanič: Žlahtna rozga“.)

Kdaj? kako? kje?

Umreti bom moral, — ne vem, kdaj?

In sojen bom, pa — ne vem, kako?

Ostal bom večno, — ne vem pa, kje?

Umril bom, kadar bo Božja volja;

Bom sojen, kakor je moja volja;

Pravica odkaže mi večni stan.

V nebesih veselje je brez mejé,

V peklü brezkončno žehť gorjé:

O dete! pomisli, kam pot tvoj gré.

